

๕
เครื่องประดับมหาลดอุปสาธน์

๒๒

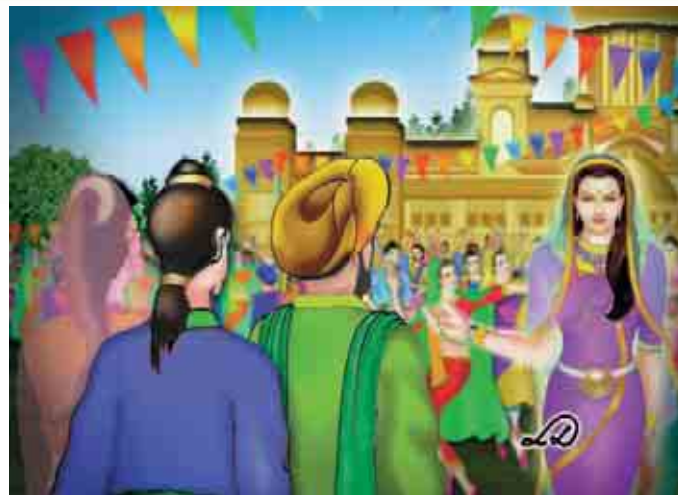

ทานธัญชัยเศรษฐีทราบข่าวการมาของพระเจ้า
 ปเสนทิโกศล มิคารเศรษฐี บรivar และชาว
 เมืองแล้ว จึงเรียกนางสาววิสาขามาเพื่อให้เป็นผู้จัดงาน
 ในการต้อนรับ เธอและบรivarก็ได้ออกไปรับเสด็จ พระ
 เจ้าปเสนทิโกศล กับท่านมิคารเศรษฐี และบรivarถึงหน้า
 ประตูเมือง เธอเป็นผู้มีปัญญามาก เป็นผู้มีความละเอียด
 อ่อน สามารถจัดเตรียมทุกอย่างได้อย่างเหมาะสม เช่น

พระตำหนักของพระราชาก็จัดเตรียมได้อย่างเหมาะสม กับฐานะ บ้านพักของบิดาของว่าที่สามี ก็จัดเตรียมไว้ อย่างดี เหล่าข้าราชการบริพาร และผู้ติดตามก็จัดเตรียม บ้านพักอย่างเหมาะสม นางวิสาขาได้เรียกคนรับใช้ของ ตนมา และกำชับให้ดูแลบุคคลเหล่านั้นให้ดี อย่าให้ขาด ตกบกพร่อง และได้จัดมหรสพงานรื่นเริงต่าง ๆ ให้แก่ บรรดาสารีที่ขั้บรรทมมาแล้ว ให้มีความรู้สึกไม่น่าเบื่อที่มา

ร่วมงานในครั้งนี้ นางได้มาต้อนรับปฏิสันถารด้วยตนเอง ทำให้ผู้ร่วมงานมีความรู้สึกเป็นกันเอง และมีความสุขที่ได้มา และเพื่อป้องกันผู้อื่นครหาว่า มาร่วมงานแล้วไม่ได้รับการต้อนรับ

ส่วนธัญชัยเศรษฐี ผู้เป็นบิดากระตมช่างที่มีฝีมือ ๕๐๐ คน เพื่อทำเครื่องประดับมหาลดาปสาธน์ เป็นของขวัญในการแต่งงานของเธอ เวลาผ่านไป ๒ วัน พระราชาทรงคิดว่า เราได้พาผู้ติดตามมาทั้งเมือง ทำให้

ท่านธนัญชัยเศรษฐีต้องจ่ายทรัพย์ในการต้อนรับเป็นจำนวนมาก จึงส่งคนสนิทให้ไปบอกเศรษฐีว่า “ให้รีบส่งตัวนางสาววิสาขาโดยเร็วเถิด” เมื่อคนสนิทของพระราชามอบอกกับธนัญชัยเศรษฐี ท่านเศรษฐีก็คิดในใจว่า พระราชาคงทรงคิดว่า เราไม่มีเงินพอที่จะต้อนรับ จึงตอบไปว่า “ขอให้พระราชาทรงพักผ่อนให้สบายเถิด เมื่อถึงเวลาเมื่อไรข้าพระองค์จะไปส่งเสด็จเอง” นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เมืองสาเกตก็สว่างไสวด้วยมหรสพ ครั้นเมื่อ

เวลาผ่านไป ๓ เดือน การต้อนรับก็ยังอุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะเรื่องอาหารไม่มีขาดตกบกพร่องเลย

แต่แล้ววันหนึ่งคนรับใช้ก็มาบอกภรรยาเศรษฐีว่า “ไม่มีพิน ที่จะใช้หุงต้มแล้ว ทำอย่างไรดี” ท่านเศรษฐีจึงบอกคนรับใช้ว่า “เจ้าจงไปรื้อโรงข้าว โรงม้าเก่า ๆ ของเราเพื่อนำมาทำพิน ใช้หุงต้มอาหารกันไป” คนรับใช้จึงทำตามคำสั่งของท่านเศรษฐี

ต่อมาพินไม้จากโรงข้าว โรงม้าเก่า ๆ ก็หมดไป

เศรษฐีทราบ จึงกล่าวว่า “ใคร ๆ ก็ไม่อาจหาพินได้ในเวลานี้ เพราะว่าฝนเพิ่งตกผ่านไป ทำให้ไม้ในป่าชื้นไม่สามารถนำมาทำพินได้” จึงพาคนรับใช้ไปที่คลังเก็บผ้า แล้วสั่งว่า “ให้นำผ้าเนื้อหยาบเหล่านี้มาพันเป็นเกลียวจุ่มน้ำมันทำเป็นพินแทนใช้หุงต้มอาหารเถิด”

ตลอด ๔ เดือนที่ผ่านมา ทุกคนได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเยี่ยม จนกระทั่งเครื่องประดับมหาลดา-ปสาธน์เสร็จสมบูรณ์ เมื่อครบกำหนด ๔ เดือนแล้ว

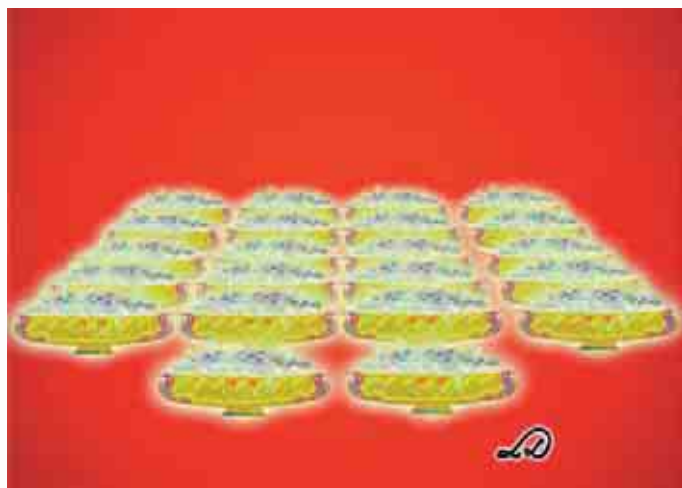
นายช่างใหญ่ได้มารายงานท่านเศรษฐีว่า “บัดนี้เครื่องประดับมหาลดาปสาธน์เสร็จเรียบร้อยแล้ว”

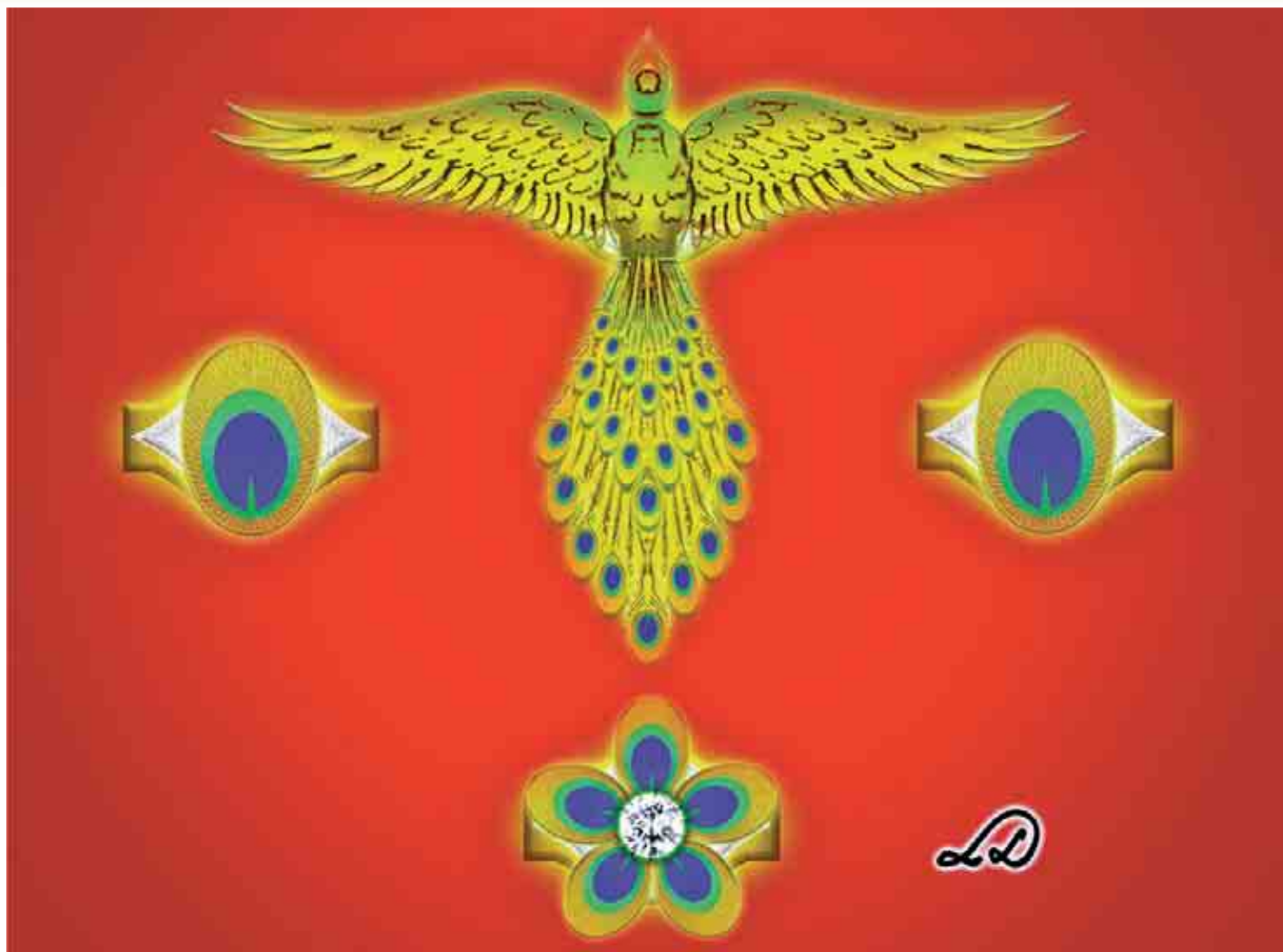
เครื่องประดับมหาลดาปสาธน์ประกอบไปด้วยเพชร ๔ ทะนาน แก้วมุกดา ๑๑ ทะนาน แก้วประพาฬ ๒๐ ทะนาน แก้วมณี ๓๓ ทะนาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีทอง เงิน แหวนรูปนกยูงบนมือข้างขวาและซ้ายต่างหู ๒ ข้าง สร้อยคอ ปलगัดตันแขน เข็มขัด และรองเท้า ที่ศิระะมินกยูงรำแพน เหมือนยืนอยู่บนยอดเขา

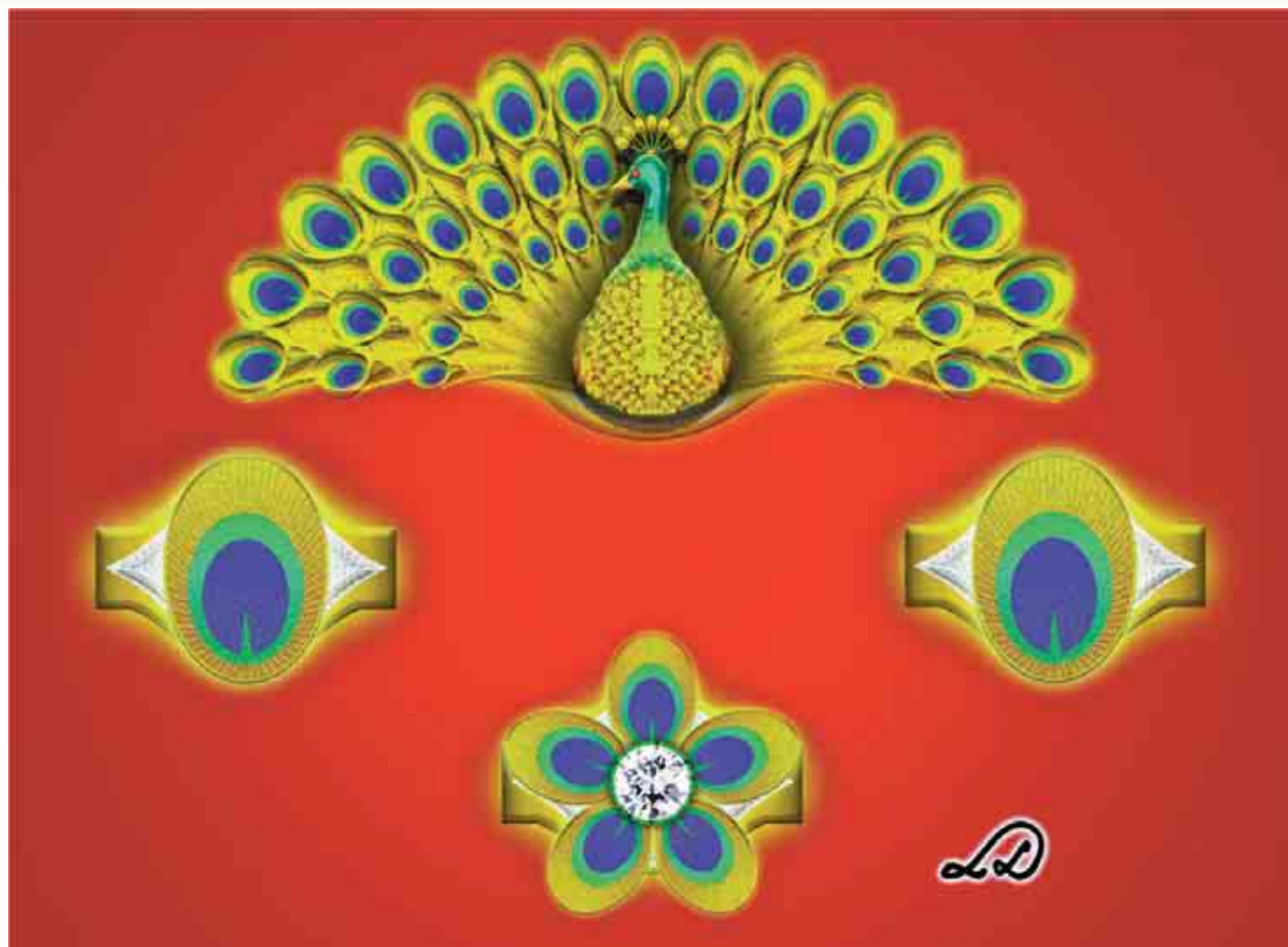

มีชนปึกทำด้วยทองพันเส้น ข้างละ ๒๕๐ รวม ๔ ข้าง
 จงอยปาก ทำด้วยแก้วประพาฬ นัยน์ตาทำด้วยแก้วมณี
 คอและแฉะหางก็เหมือนกัน ก้านขนทำด้วยเงิน ขาก็
 เหมือนกัน เวลาเดินเสียงกระทบของก้านปึกมีความ
 ไพเราะประดุจเสียงดนตรีทิพย์ เครื่องประดับมहाลดา-
 ปลารณ์นี้ ใช้รัตนชาติและวัตถุดิบต่าง ๆ มีมูลค่าถึง ๙
 โกฏิ ท่านธัญชัยเศรษฐีได้ให้ค่าจ้างในการทำแกะช่าง
 ถึง ๑ แสนหกหาปณะ

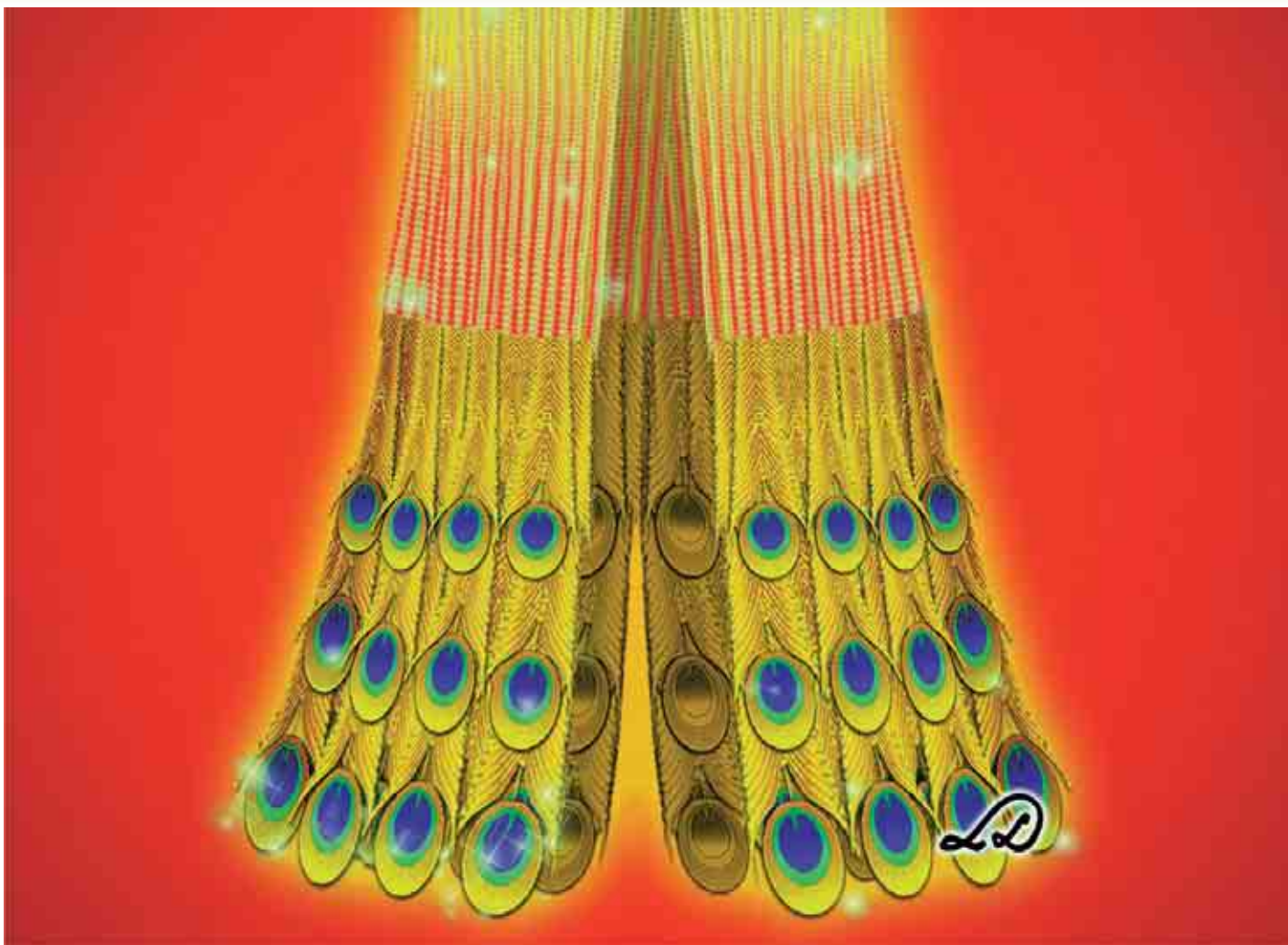

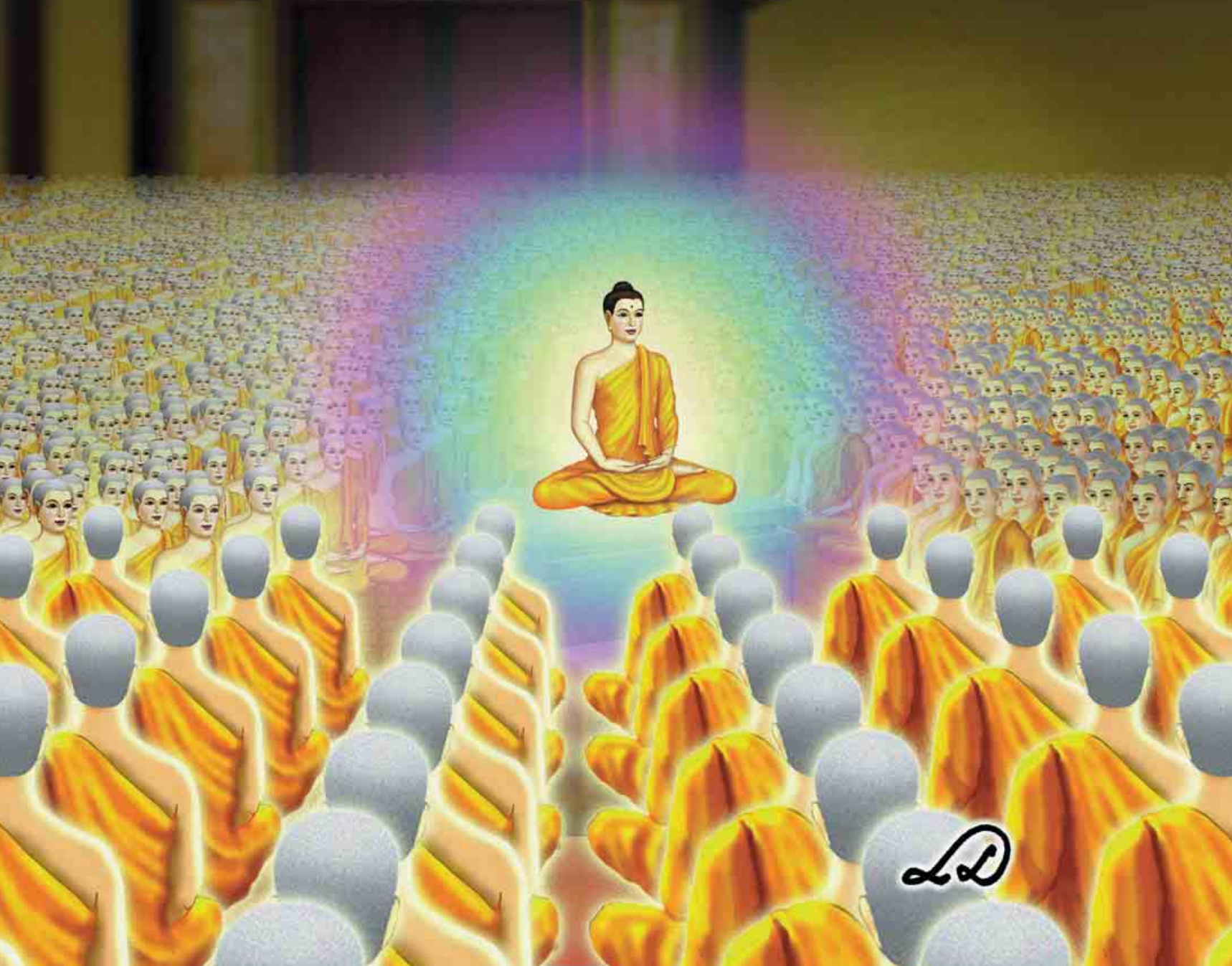

บุญกรรมที่ทำให้นางวิสาขาได้เครื่องประดับ
มหาลดาปสาธน์ และลักษณะเบญจกัลยาณี คือ สมัยหนึ่ง
เธอได้บังเกิดในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า
กัสสปะ นางเป็นผู้มีศรัทธาในพระรัตนตรัยเป็นอย่างยิ่ง
ครั้งหนึ่งเธอได้จัดเตรียมและถวายผ้าไตรจีวรพร้อมด้วย
ด้าย เข็ม และเครื่องย้อมเป็นจำนวนมาก แต่ภิกษุถึง ๒
หมื่นรูป โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน ด้วย
มือของตนเอง และด้วยจิตอันเลื่อมใส ผลแห่งมหากา

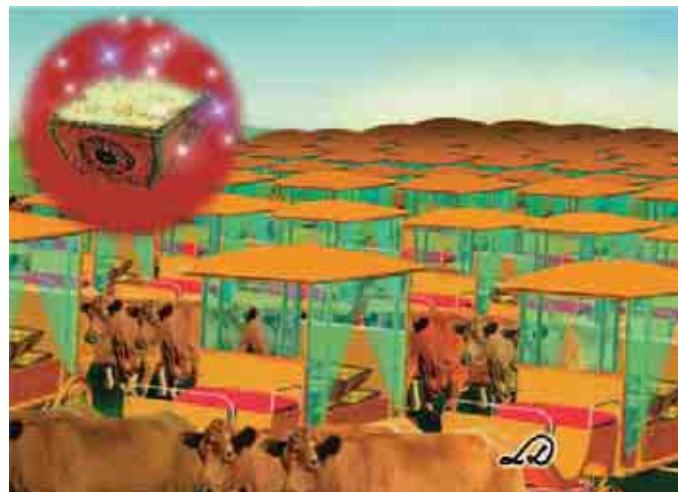

ในครั้งนั้น ทำให้เธอได้เครื่องประดับมหาดาปสาธน์ และได้ลักษณะเบญจกัลยาณีด้วย คือ กำลังบุญที่ทำมาก ๆ ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำให้ได้อานิสงส์นี้ คือ เป็นผู้มีความ วรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ทำให้มีเครื่องประดับดังกล่าว และยังมีพละกำลังเท่ากับช้าง ๕ เชือก

เครื่องประดับมหาดาปสาธน์นี้ ท่านธัญชัย เศรษฐี ได้สั่งให้จัดทำโดยใช้เวลาถึง ๔ เดือน เพื่อเป็นของขวัญในการแต่งงานของนางสาววิสาขา คือ บุญ

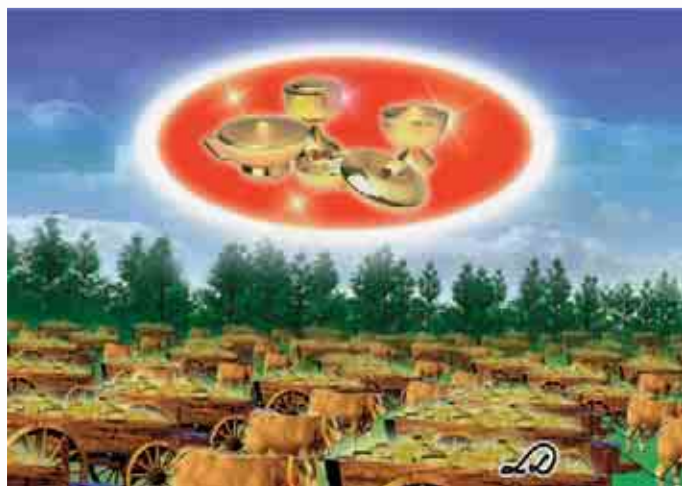

ของลูก บันดาลให้พ่อคิดที่จะทำอย่างนั้น ถ้าลูกไม่มีบุญ
แล้ว พ่อก็ไม่คิดที่จะทำอย่างนี้ พร้อมกันนั้นท่านธัญ
ชัยเศรษฐียังคิดอีกว่า ไม่เฉพาะเครื่องประดับมหาลดา
ปสาธน์เท่านั้น เมื่อลูกเราไปอยู่ที่อื่นก็อย่าได้ลำบากใน
การหาสิ่งของเครื่องใช้เลย จะต้องเตรียมทุกอย่างให้
พร้อม เพื่อให้ลูกของเรา

ท่านธัญชัยเศรษฐีได้จัดเตรียมมหาลาภณะ ๕๐๐
เล่มเกวียน ภาชนะทองคำ ๕๐๐ เล่มเกวียน ภาชนะเงิน

๕๐๐ เล่มเกวียน ภาชนะทองแดง ๕๐๐ เล่มเกวียน ภาชนะ
 สำริด ๕๐๐ เล่มเกวียน ผ้าฝ้ายกับผ้าไหม ๕๐๐ เล่มเกวียน
 เนยใส ๕๐๐ เล่มเกวียน น้ำมัน ๕๐๐ เล่มเกวียน น้ำอ้อย
 ๕๐๐ เล่มเกวียน ข้าวสาลี ๕๐๐ เล่มเกวียน อุปกรณ์
 ต่าง ๆ เช่น เครื่องไถ ฯลฯ อีก ๕๐๐ เล่มเกวียน และยัง
 ให้รถอีก ๕๐๐ คัน พร้อมด้วยนางสาวใช้รูปงาม ผู้ประดับ
 ด้วยเครื่องอลังการพร้อมไว้บนรถคันละ ๓ คน และได้
 ให้บริวารไปอีก ๑,๕๐๐ คน เพื่อกอยดูแลปรนนิบัติ

นางสาววิสาขานำเรื่องส่วนตัว เช่น การอาบน้ำ การ
บริโภค การแต่งตัว เป็นต้น และยังได้ให้โคแก่นางสาว
วิสาขาโดยปล่อยให้เดินออกไปเรื่อย ๆ มีความกว้าง
เท่ากับวัว ๑๐๐ ตัว ความยาวเท่ากับ ๑๒ กิโลเมตร จึง
ได้ตีกลองเพื่อเป็นสัญญาณปิดคอก แต่โคทั้งหลายอยู่
ในคอกต่างก็กระโดดออกมา เพราะด้วยอำนาจบุญ
ของเธอ โคทั้งหลายจึงต้องการตามนางสาววิสาขาไป
ด้วย ซึ่งมีโคตัวผู้ ๖ หมืนตัว ตัวเมีย ๖ หมืนตัว ลูกโค
อีก ๖ หมืนตัว ล้วนแต่เป็นโคที่มีกำลัง

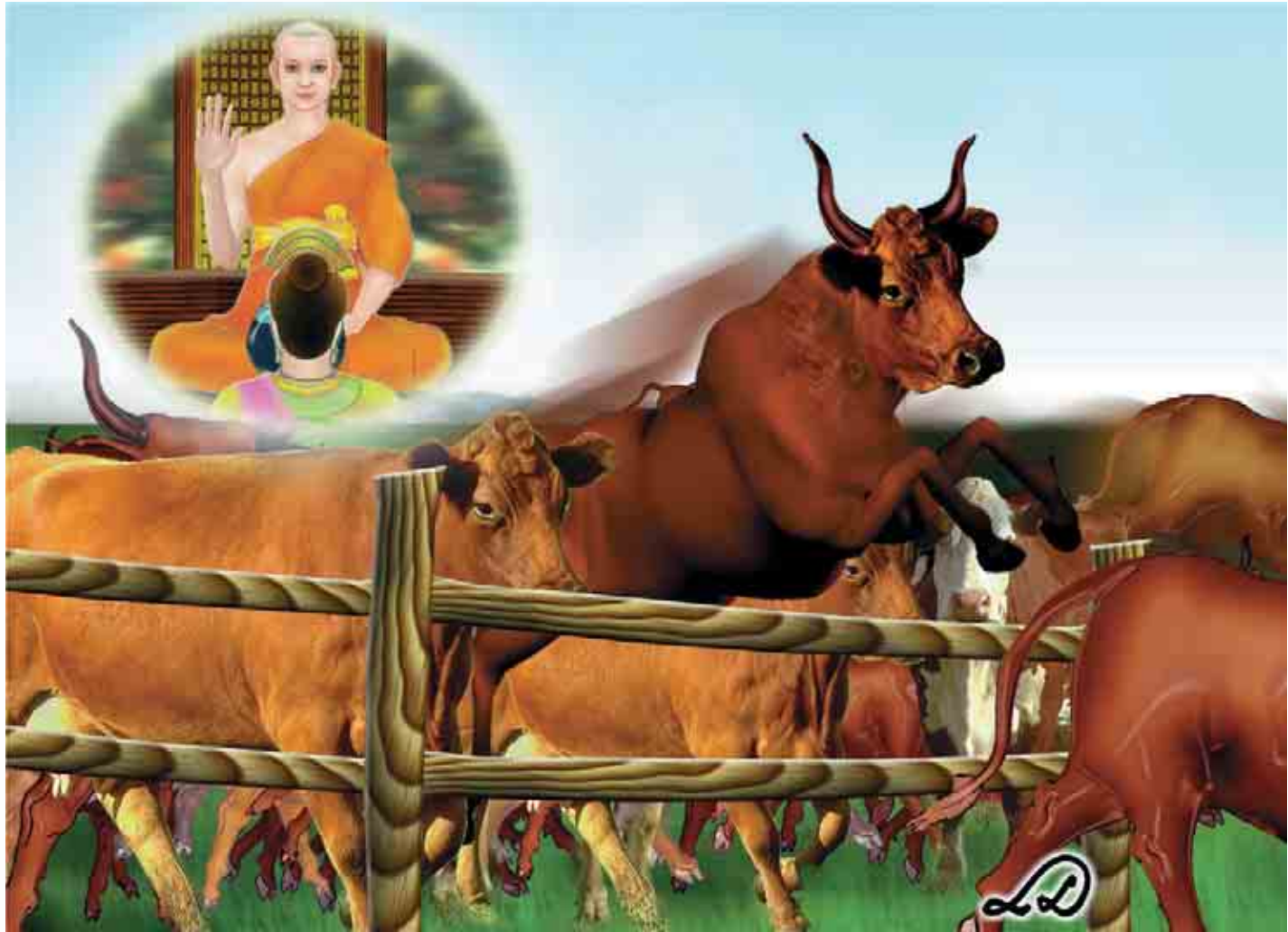

การที่โคทั้งหลายกระโดดตามนางสาววิสาชาไป เพราะบุญกรรมในอดีต สมัยที่เธอเกิดเป็นพระราชธิดา คนสุดท้อง องค์ที่ ๗ ของพระเจ้ากิงกิ มีนามว่า สังฆทาสี ในสมัยพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า นางได้ถวายเบญจโครสถาน คือ นมโค ๕ อย่าง ได้แก่ นมสด นมส้ม เนยใส เนยข้น และเปรียง (เปรียง คือ นมเปรี้ยวชนิดหนึ่ง) ถวาย แต่ภิกษุหนุ่มและสามเณร จำนวน ๒ หมื่นรูป

แม้ภิกษุหนุ่ม และสามเณรจะปิดฝาบาตร และบอกว่า “พอแล้ว พอแล้ว” แต่นางก็ยังพูดว่า “นี่อร่อย นะคะ นี่น่าฉับนะคะ” แล้วก็ถวายเพิ่มอีก คือ นางมีหัวใจ ที่ไร้ขอบเขต ไร้เส้นรอบวง ด้วยผลแห่งบุญนี้ ผุ่งโคที่มี กำลังที่อยู่ในคอก จึงกระโดดตามนางสาววิสาชาไป อย่างเกินควรเกินคาด

หลังจากจัดเตรียมข้าวของเรียบร้อยแล้ว ท่าน

ธัญชัยเศรษฐีก็นออกมาตรวจตราความเรียบร้อยว่า
เป็นไปตามที่สั่งหรือไม่ ส่วนภรรยาได้กล่าวกับท่านเศรษฐี
ว่า “ท่านยังไม่ได้เตรียมข้าทาสบริวารคนรับใช้ให้แก่
ลูกสาวของเราเลย” ท่านเศรษฐีตอบว่า “เหตุที่เรายัง
ไม่ได้จัดให้เพราะเรายังไม่รู้ว่าใครรักหรือเกลียดลูกสาว
ของเราบ้าง แต่เราจะประกาศในวันเดินทางของลูกเรา
ใครอยากไปด้วยก็เชิญตามลูกสาวของเราไป”

